

"Elhâsıl: Herbirisi birer güneş olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ile Furkan-ı Ahkem ki..." diye başlayan cümledeki mukayeseli değerlendirmeyi biraz açıkla mısınız?

"Elhasıl: Her birisi birer güneş olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ile Furkan-ı Ahkem ki;"

"Biri: Âlem-i Şehadetin lisanı olarak bin mu'cizat içinde bütün enbiya ve asfiyanın taht-ı tasdiklerinde İslâmiyet ve risalet parmaklarıyla işaret ederek bütün kuvvetiyle gösterdiği bir hakikati,"

"Diğeri: Âlem-i Gaybın lisanı hükmünde, kırk vücuh-u i'câz içinde, kâinatın bütün âyât-ı tekvîniyesinin taht-ı tasdiklerinde, hakkaniyet ve hidayet parmaklarıyla işaret edip bütün ciddiyetle gösterdiği aynı hakikati, acaba o hakikat, güneşten daha bâhir, gündüzden daha zâhir olmaz mı?"(1)

Bu derste sözü edilen hakikat *"Lâ ilâhe illâ hu"* yani *"O'ndan başka ilâh yoktur"* hakikatidir.

Bu hakikat hem Âlem-i Şehadetin, hem de Âlem-i Gaybın lisanıyla ders verilmektedir.

Peygamber Efendimiz (asm.) tevhid hakikatini, bu şehadet âleminin bir lisanı olarak ilan etmiş ve bu davasına delil olarak bin mu'cize göstermiş, ayrıca bu davaya bütün enbiya ve asfiya da tasdik ile imza atmışlardır.

Kur'ân-ı Kerim ise, gayb âleminin lisanı olarak tevhidi bütün insanlara ders vermiş, kırk vecihle mu'cize oluşu bu davasının hakkaniyetine delil olduğu gibi, bu kâinattaki bütün mahlûkat da birer tekvinî ayet olarak aynı davayı ilan etmişlerdir.

Her şeyin her şeyle bağlı olduğu bu kâinatta, her bir mahlûk bir kudret mu'cizesidir ve onu yaratan ancak bütün kâinatın Hâlık'ı olabilir.

Başta Peygamber Efendimiz (asm.) olmak üzere bütün peygamberler, bütün evliya ve asfiya tevhidi ilan ederken, bu kâinatın Sahibi, Kur'ân lisanıyla, aynı hakikati ilan ve isbat ettiği halde ve kâinattaki her bir mahlûk da bu davaya ayrı birer şahit iken,

tevhid hakikatini bütün akıllara ve kalplere gösteren bu iki hidayet güneşine kim karşı çıkabilir?!

Peygamberimizin *“İslâmiyet ve risalet parmaklarıyla işaret ederek bütün kuvvetiyle gösterdiği”*, Kur’ân-ı Kerim’in de *“hakkaniyet ve hidayet parmaklarıyla işaret edip bütün ciddiyetle gösterdiği”* bir hakikatin aksini kim iddia edebilir?!

Evet, *“İslâmiyet ve risalet parmakları”* devamlı olarak tevhidi işaret etmiştir.

İslâmiyet, esas olarak şirki ortadan kaldırmış yerine tevhid inancını getirmiştir. Zira o hidayet güneşinden önce de insanlar bir yaratıcının varlığına inanıyorlardı, ama bunu putlarda, yıldızlarda, nehirde, zamanda hatta bazı hayvanlarda arıyorlardı. İslâmiyet, Allah’ın birliğini, her şeyi O’nun yaratıp yine O’nun terbiye ettiğini, hiçbir varlıkta O’nun ihsan etmediği bir güç, bir kuvvet bulunamayacağını, bütün hayırların O’nun elinde olduğunu çeşitli yönleriyle ve defalarca ortaya koymuş, insanların kalplerinden şirkin bütün çeşitlerini söküp atmıştır.

Resul-i Ekrem Efendimizin (sav.) risalet vazifesinin en birinci maddesi bu olmuştur.

Kur’ân-ı Kerîm de *“hakkaniyet ve hidayet parmaklarıyla”* aynı hakikate işaret etmiş ve göstermiştir. Şöyle ki:

Kur’ân-ı Kerîm, insanları her hususta *“sırat-ı müstakime hidayet etmiş”*, her türlü muamelenin ve davranışın hak olan cihetini gösterdiği gibi, iman ve ibadetin de doğru şeklini insanlara ders vermiştir. Baştan sona bir hidayet güneşi olan bu İlâhî Ferman’ın da en büyük esası tevhidi ilan ve isbat etmek olmuştur.

Kur’ân’ın bir hülasası olan Fatiha sûresinde bu hakikat bütün berraklığıyla ortaya konulmuştur:

Önce bütün hamd ve senanın ancak Allah’a mahsus olduğu beyan edilmiş, sonra bunun bir isbatı olarak bütün âlemleri O’nun terbiye ettiğine dikkat çekilmiştir. Rahmâniyet ve Rahîmiyetin de ondan başkasında bulunmadığı, bütün amellerin hesabının görüleceği *“din gününün”* sahibinin de ancak O olduğu beyan edildikten sonra, *“Yalnız sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz.”* buyurulmuş, böylece hem ulûhiyetin hem de ma’budiyetin ancak Allah’a mahsus olduğu çok veciz bir şekilde ders verilmiştir.

(1) bk. [Sözler, Yirmi İkinci Söz, İkinci Makam.](#)